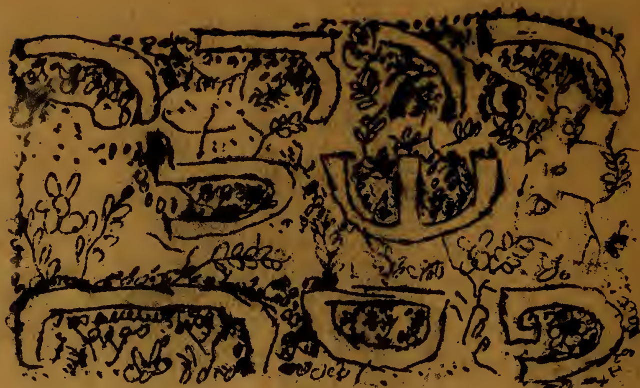
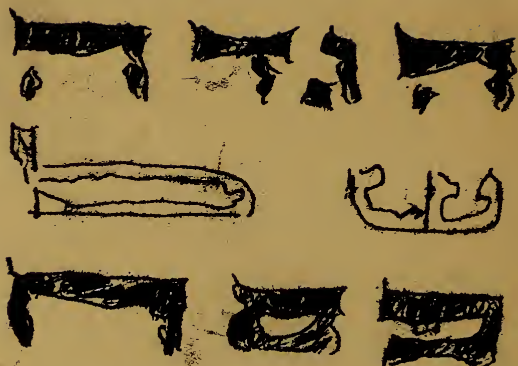

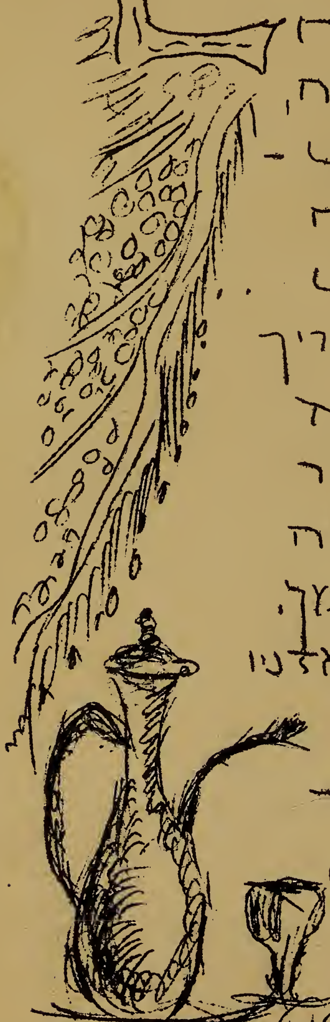

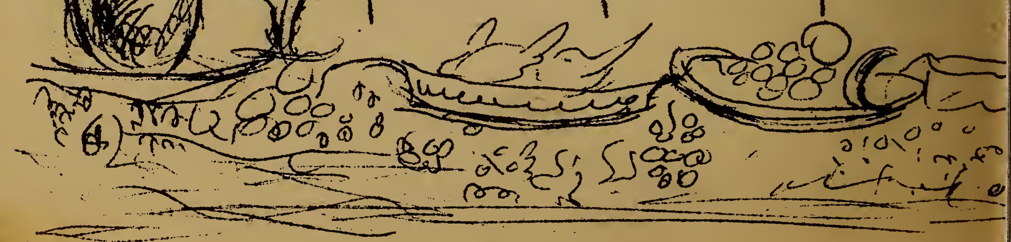
קבוצת הנוער העובד

כל דכפין

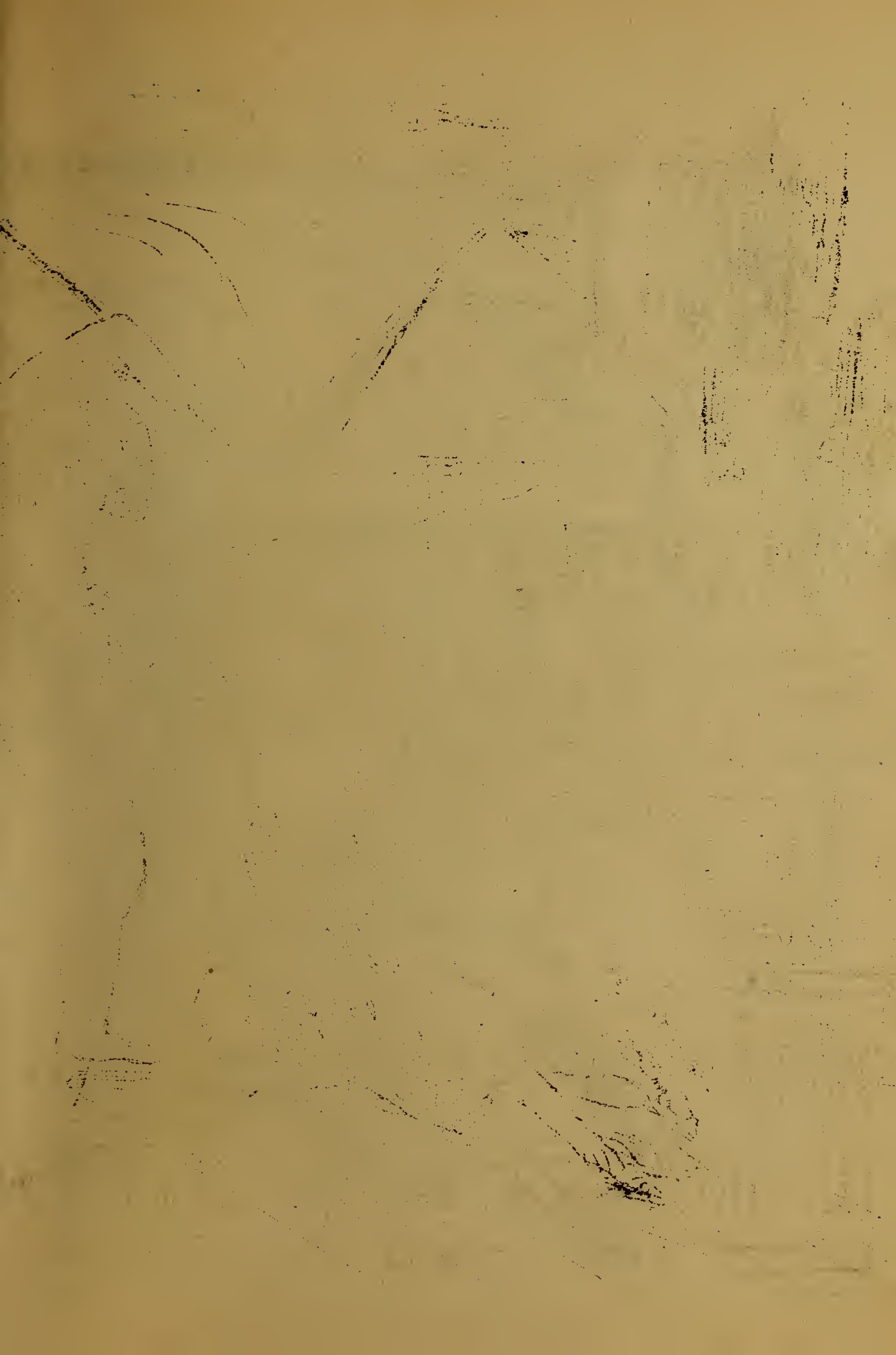
ייתי ויכול, כל דצריך ייתי ויפסח
אם נכרי פה אתה ואין לך מבטח,
בדרך הרחוקה אם כוחך תשש -
ארור הגבר אסמיו לא יפתח
מפתו לא יעניק לעני, לרש
כל דכפין ייתי וייכול כל דצריך
ייתי ויפסח, לדבר אל כי תצמא
ונפשך תכלה לאור יה כצפור
נלכדה בפח - עשיר אנוכי ברוח
ולא אכלה, וקמת ובאת אחינו המך,
ואם עיים מקדשך על מזבחו ואדניו
ואם גלה כבוד אל ונעלו ענניו
ונשאה הרוח תקותך כמוש -
אשפוך עליך טל תחיה ועדניו,
ורפא לך אחי - חזק ואמץ

מנבכי צרותינו

שאול, נקרא לך, אלהים, התשמע קו-
-לנו ?
מכלאי מחנקים השלכנו בם שדודים
ודרוסים, משדות הפקר בין גבולות,
בכלבי הפקר נודדים ואין מאסף.
מטחב סתיו יערות מפלט נבקש
ולא נמצא שם,
מאלם ספינות שחורות, גולשות
במחשך לאין חוף,
ממוקדי בתי כנסיות בידי נבלים
חוללו,
מחבלי רכבות תחת שוט הנוגש
מעלבון ישישים, מחרדת עוללים
ממענות נשים עדינות לך
אלהים אבי כל היצור, נשוע
עד מתי, כוס היגוני
ואי גבורה לשרה

ידוע תדע

כי גר יהיה זרעך בארץ

לא להם ועבדום ארבע

מאות שנה ואחרי כן יצאו

ברכוש גדול

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו

ה׳ אלהינו ביד חזקה ובזרע נטויה: וירעו

לנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבודה

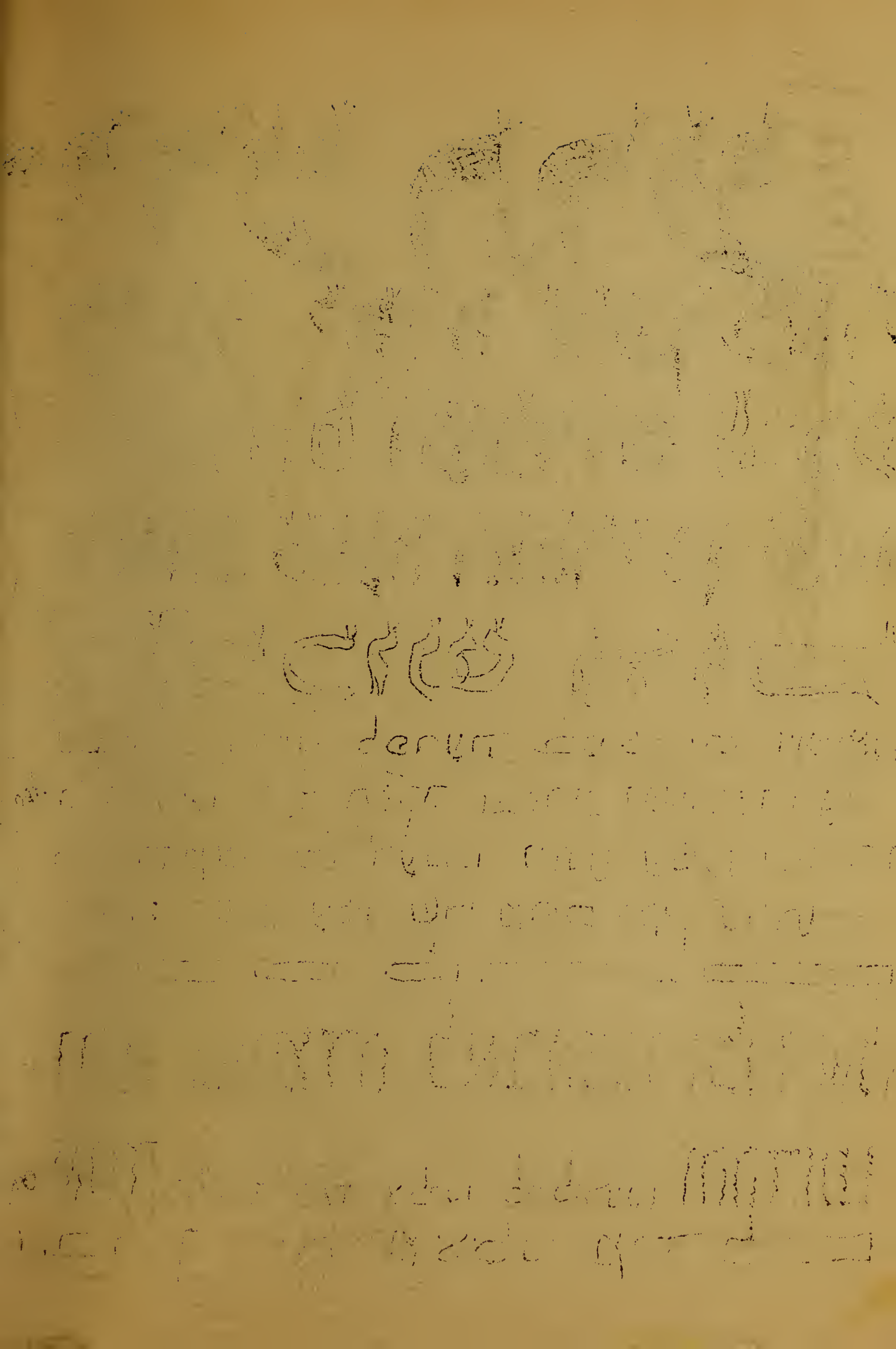
קשה: וישימו עליו שרי מסים למען ענותו

בסבלותם

והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא

אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו והקדוש

ברוך הוא מצילנו מידם

ך בואה לעצדימה

את אל הנענים והאומללים אל כל הנא-
ים והנדכאים ואמרת אליהם כי
בדים הם - והם לא יבינו; ואמרת
הם כי אמללים הם - והם לא
ךנו, וכי גדול ענים וגדולים מכאו
בידם ונורא לחצם - והם לבד
אמינו; ופקחת את עיניהם בחוזק יד
ל כל לחצם ועל כל ענים - וגאלת
אדותם.

ועם רב ימשך אחריך מקרב
אחיך אשר לא ידעת ואשר לא ידעו
עוד, ומקרב כל העם סביב אשר
רע ומר להם, והיית לאב המון אדו
יב ולראש שבטין ועשית מן התולעים
אדם, ומן האדם - עם ומעפרות
רוח -

היום אתם יוצאים בחודש האביב

את היום הזה אשר יצאתם
ממצרים מבית עבדים

בכל דור ודור חיב אדם לראות
את עצמו כאלו הוא יוצא
ממצרים

בלבבו ישמע קול אלה דובר
לך אל ארץ חדשה
גדרה עובד

מעבדים היינו עתה
בני חורין

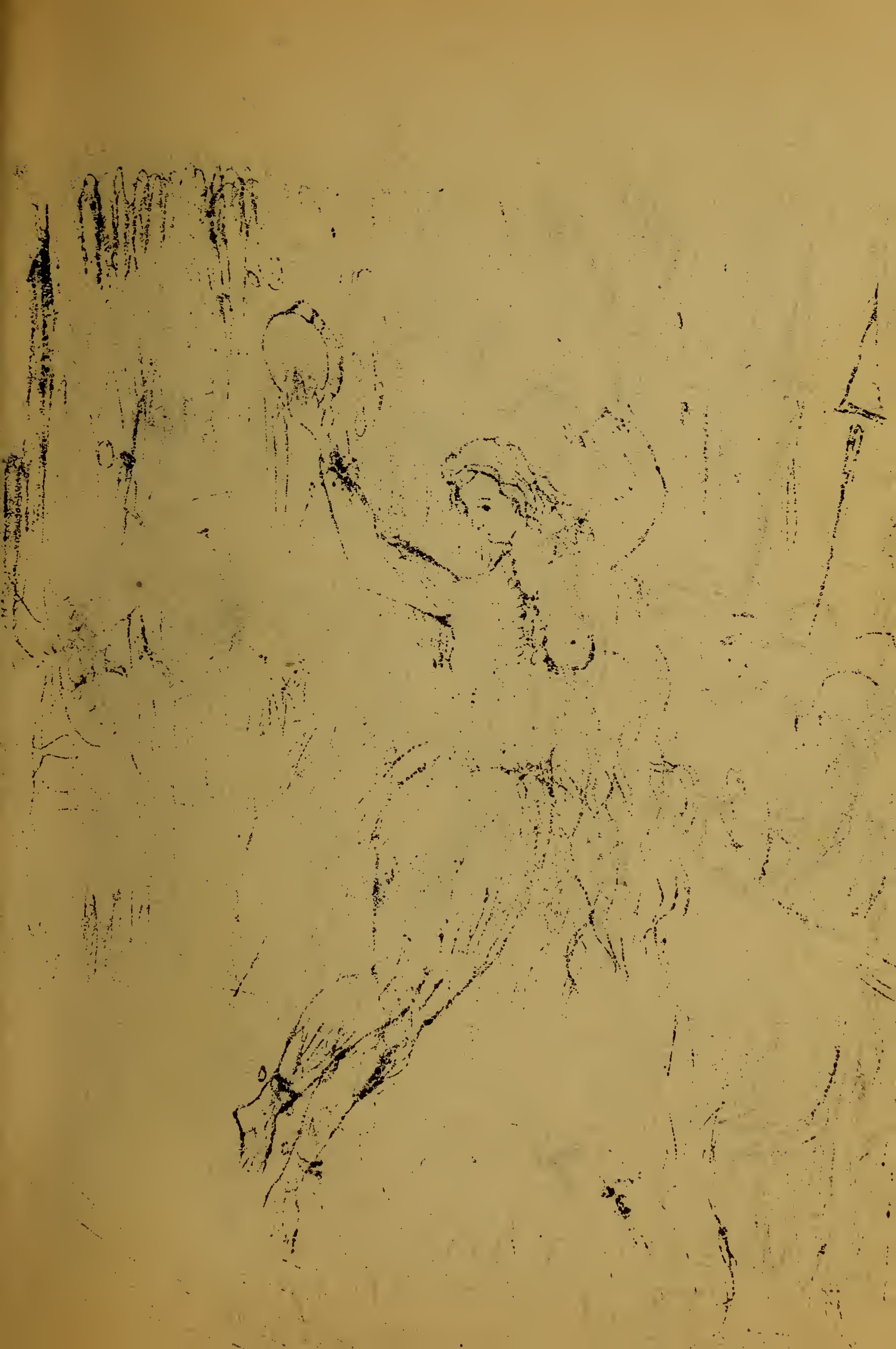
אשירה

לה' כי גאה גאה
סוס ורוכבו רמה בים

בצאת ישראל
ממצרים
בית יעקב מעם
לועז היתה
יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו
הים ראה וינס
הירדן יסוב לאחור
ההרים
רקדו כאילים
גבעות
כבני צאן

אל הארץ

וקצרתם

את קצירה

והבאתם את

עמר ראשית

קצירכם: אֶרֶץ

חטה ושעורה

ארץ זבת

חלב ודבש

ים קמה ורחב בר שטיח פז על גיא
והר. שיר צפור בנעם צליל רוח
ך צוהל בגיל: "בוא מגל עליז
ז קל, קצר זהב שבלים עמל
שבלים נעות כבדות ערמות
מתרוממות. מי זה טס כנשר ע
מקצרה על שדה הפז אברותיה
הומות. השבלים רועדות
הקוצרות בעטרות בזוהר
חן עוברות שורות. עגלות
ושבלים בטור יצעו כגמלים
זיו ברכה בגרן נח, ערמה מזבח
צרה, עוד מעט יהום מורג
דך דך דך

הבאנו עמלנו

ראינו עמלנו בעמל הנמלים
כל איש יביא כעמר אלומות
גדיש דגן יקום לתלפיות
ושבליו פנימה השבלים

ראינו עמלנו זה עמל הנמלים
כן יהבה לו יברך כפלים
משמני הארץ ומטל שמים
עם שבלים פנימה השבלים

ראינו עמלנו הוא עמל הנמלים
שמרו איפוא, אחים אוגרי הבר
ליום מצור יעוטו אויב וצר
השבלים פנימה השבלים

אביב

בזה מעודו: מתגלה במפתיע
ומשיח, משיח ללבב,
בלי אֹמר רק רמז, רק זיע.

אל גדר ההויה, אפורת פנים
רבת הכנעה לגורל,
קבצנים עליזים - סביון ופרזל -
נדחקים בסך.

עץ הגנה – ואני.
עוף השמים – ואני.
שהגענו לחג האביב – יברך!

מה יפית האביב בשדה באחו

הניצנים יפרחו צהלת חיים סביב

מה יפית האביב מה נעמת האביב

מה יפית העולם ים דגן פתורד

יך גלים ברוח ומאירים פני האדם

מה יפית העולם מה נעמת העולם

מה יפית בקר אור כל ענף כל עשב

ישת מטל הכסף ישתו טל יפיצו מאור

מה יפית בקר אור מה נעמת בקר

גשם חלף הלך לו עננים
התפזרו ויאנו השדות מוריקים
ר מ ש ג ש ג י

כי הנה הסתו
עבר הגשם חלף הלך
לו הנצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע וקול התור
נשמע בארצנו אחזו לנו
שועלים קטנים מחבלים

כרמים וכרמינו סמדר נשכימה
לכרמים נראה אם פרחה
הגפן הנצו רמונים. הדודאים
נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים
גם ישנים

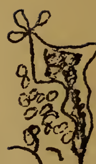
על חוף ים התכלת. ירח
כפגום טיל בין קרעי עננים. גלי
ים הזו קצף. שירות שירודת
נמתחו הצללים בין גבעות החול
צל אחר צל בלא הגה, בלא קול.
פתאום עמד אחד ועמדה השירה
כלה. לפתע נער תרמילו מעל כתפיו
וחרדה דממת הליל מקול בכיו. את
עצמו לארץ השליך, ואת פיו אל חולות
החוף הצמיד ומתוך הדממה עלה קולו
ברעדה: „את עפר הארץ אנשק, את
כפות רגלכם, אחים!"

הייתה זו שרתו דרגן
הנמשכת מלבי יהודה
הלוי ועד הנערים הללו

בברית העפלה

מה פשר גלים הזקפים בגאוות? מה אות הענן
הרומז במברש? — מים אלי ים מפליגות אניות
הלילה ארחן הוא, דגלן הוא הרז... ולמה הלב
לנתבן כה שואל? ואיכה הלחש יגיע עדי? — אחיך
אתה, גולי ישראל, שנואי כל אנוש ורדופי אל שדי:
הן פה המולדת ופה הוא החוף, ולמה לא חבל
תשליכו לעגון? — לנו היום ירחיקונו, הרחק
מחוף, עבדי גורלנו שכורי הזדון... ולמה בואם
קולכם כה יעף, וחוורים הפנים
כנורות של שעוה? — מיטב אנשינו
אכל הרעב, אח אחר מת בגלים
כבר טבע... ואיכה באפל תשובו לנדוד
ואנה תוליכו אורחכם הקטן? — אנחנו קמים
בגמנם, בדורות אני הנה צופים

לספון כי הגיע

ויצא חֹטר מגזע ישי
ונצר משרשיו
יפרה ושפט בצדק
דלים והוכיח במישור
לענוי ארץ. והיה
הצדק אזור מתניו
האמונה אזור חלציו
וגר זאב עם כבש
נמר עם גדי ירבץ
ועגל כפיר ומריא יחדיו
ונער קטן נוהג בם
לא ירעו ולא ישחי-
-יתו בכל הר קדשי

